

Výřečné královny

Jaký je to pocit stát na prknech, která znamenají svět, a uvádět velkolepá divadelní představení pro takové množství diváků?

Lucie Kořínková: *Výjimečný.*

Michaela Babuková: *Povznášejíci.*

Šárka Bukovská: *Dobry.*

Pokolikáté se účastníte kroměřížského divadelního festivalu?

Lucie Kořínková: *Počtvrté.*

Michaela Babuková: *Podruhé.*

Šárka Bukovská: *Podruhé.*

Jelikož jsou uvaděčky známy pro svůj bohatý jazyk, kultivované vystupování a cit pro češtinu, rozhodl jsem se s nimi udělat malý rozhovor (všechny dotazované osoby byly skutečně přítomny)...

Jak jste spokojeny se stravováním na divadelním festivale? Co říkáte na výběr a chuť jídel a přístup vydavaček jídla?

Lucie Kořínková: *Ano.*

Michaela Babuková: *Hladovím.*

Šárka Bukovská: *Dobry.*

UVIDÍTE V SOBOTU 28. 5. 2011

13.00 TULENÍ ŽENA
Divadlo Uherský Brod

Severský příběh jedné velké lásky.

18.00 SLUŽKY
DS Netrdlo Vyškov

Komorní drama.

21.00 VZÁJEMNÉ SETKÁNÍ
Blues-rocková kapela Karburátor s Radislavem Štěpánem. (*Sele, pivo, ženy, zpěv*).

Jakým způsobem se snažíte přispívat do besed v kruhu, konajících se vždy po divadelních představeních?

Lucie Kořínková: *Nějak.*

Michaela Babuková: *Vhodně.*

Šárka Bukovská: *Dobry.*

Jak hodnotíte úroveň námi vytvářeného časopisu Divadelní Plk, vydávaného na letošním ročníku festivalu Ludmily Čápkové stejně jako na předchozích třech ročnících?

Lucie Kořínková: *Ano.*

Michaela Babuková: *Nejobektivněji.*

Šárka Bukovská: *Velmi.*

Jak usilovně se podílíte na vytváření příjemného prostředí a divadelní atmosféry zde na festivalu?

Lucie Kořínková: *Počtvrté.*

Michaela Babuková: *Hladovím.*

Šárka Bukovská: *Dobry.*

Jak si užíváte tyto dny strávené mezi svými divadelními kolegy, z nichž se mnozí stali vašimi blízkými přáteli?

Lucie Kořínková: *Mocně.*

Michaela Babuková: *Žitnívím.*

Šárka Bukovská: *Dobry.*

Jak na vás zapůsobila již zhlédnutá představení tohoto festivalu Ludmily Čápkové, konaného od 26.5.2011 do 29.5. stejného roku v „Hanáckých Aténách“?

Lucie Kořínková: *Červená.*

Michaela Babuková: *Pět.*

Šárka Bukovská: *Pondělí.*

Jak se vám líbil tento obsáhlý, hlubokomyslný, obohacující, mnoho říkající, málo místa zabírající a z nudy vytvořený rozhovor?

Lucie Kořínková: *Ano.*

Michaela Babuková: *Nepřekonatelný.*

Šárka Bukovská: *Překonatelný.*

Jaké následky na vás zanechal okouzlující, šarmantní, rozprostovlasatělý a vtipný reportér?

Lucie Kořínková: *Nezveřejnitelné.*

Michaela Babuková: *Nevyléčitelné.*

Šárka Bukovská: *Traumatické.*

Děkuji za velmi příjemný rozhovor.

Všechny: *Ne.*

(mm)

divadelní fórký

Manželé přijdou pozdě do divadla a cpou se do prostředka řady. Při té příležitosti on šlápne na kraji sedící slečně na nohu, ani se neomluví. Po přestávce se zase zdrželi a opět všichni vstávají. Pán se zeptá slečny na krajním sedadle, jestli to je ona, které šlápl na nohu.

„Ano, ale to nic nebylo, nedělejte si starosti.“

„Stará, pojď, jsme tu dobře.“

V divadle šeptá žena manželovi: „Miláčku, podívej, ti tři vedle tebe usnuli.“

„No a co?“ zlobí se muž. „Kvůli tomu mě musíš budit?!“

Ředitel v divadle k nově angažované: „Tu scénu umírání jste zahrála tak přesvědčivě, že už mi volalo deset zájemců o váš byt.“

Uvaděčka upozorňuje v divadle známého: „Dneska dáváme hru od Havla. Radím vám, abyste po druhém jednání odešel.“

„Proč právě po druhém jednání?“

„Protože po prvním je u šatny ohromný nával!“

Pan Kalianko se vypraví s manželkou do divadla, před nimi si kupují lístky jiní manželé: „Tristan a Izolda. Prosím dva lístky.“

Za chvilku je u pokladny pan Kalianko: „Pepa s manželkou. Taky bychom si vzali dva!“

Dežo šel poprvé do divadla. Když se vrátil, Fero se ho ptá: „Tak co, Dežo, jaké to bylo?“ Ani se neptej. Hrozná nuda, sotva jsem tam vydržel. Akorát se mi líbilo, když na konci rozdávali kabáty. To jsem si vzal tři.

Velitel roty říká vojínům: „Zítra jdeme do divadla na Figarovu svatbu, přijďte vzorně upraveni. Druhého dne se sejdou před divadlem a všichni jsou vzorně oblečení a v rukou drží malý dárek. Velitel se jich zeptá: „Proč jste přinesli ty dárky??“ A vojáci odpoví: „Jdeme přece na svatbu ne?“ To není opravdová svatba, praví velitel. To je divadelní hra. Za chvíli šeptá jeden vojín druhému: „Teď machří, ale když jsme šli minule na Labutí jezero, nesl největší pytel s chlebem.“

4. ročník DIVADELNÍHO FESTIVALU LUDMILY ČÁPKOVÉ

KROMĚŘÍŽ 26. – 29. května 2011

DIVADELNÍ PLK

PROBUZENÍ S ANNOU

Druhý den divadelní přehlídky nezačínal vůbec šťastně, jelikož publikum z gymnázia si se svým příchodem dalo pořádně na čas, a tak jsme začínali s více než půlhodinovým zpožděním. Ale všechno zlé je k něčemu dobré a tuto chvíli čekání jsme vyplnili vydatným občerstvováním v bufetu a nabíráním sil na náročný den.

Když studenti konečně dorazili, byl jim představen soubor, který „nebylo třeba představovat“, dále byly představeny krby od firmy Krby – Zapletal a za chvíli jsme už mohli sledovat začátek představení a s ním taneční exhibici Romči Malinské, představitelky hospodyně Anny. Jak představení plynulo, z hledišť se čím dál častěji ozýval bouřlivý smích, který hercům jistě pomáhal překonat nervozitu, kterou ještě vystupňovaly problémy se začátkem představení. Musím uznat, že se s neobvyklou situací vypořádali na

jedničku a představení se jim velice povedlo.

A tak se jediné oříšky, týkající se představení samotného, objevily až na „kolečku“ po představení. Prvním bylo zařazení tohoto divadelního představení k žánru. Nejvíce lidí se přiklánělo k situační komedii, ale kroměřížští si představení sami zařadili jako „dveřovou“ komedii. Druhým oříškem bylo, koho nominovat za nejlepší ženský herecký výkon, jelikož publikum velice zaujaly herecké výkony Romči Malinské a Lucky

Divadelníci, všech zemí, čtete nás

Není lehké psát takový úvodník, aby byl zajímavý, vtipný, aby nám něco sdělil, aby člověk po přečtení nezahazoval celé noviny do koše, v horším případě vytřel ... (např. podlahu). Není to jednoduché, zvlášť když člověk není profesí novinář. Prostě je to tak. Nepřijel Míša Stein z Prahy ani Tonda Kuzník z Bezměrova, který je zaměstnán jinou prací. Oba byli píšící oporou na festivalech v minulých letech. Ale to nám nebrání, abychom dělali noviny dobré a čtivé.

Ale proč vyhazovat noviny do koše, když brod je ještě daleko (asi tak nějak by to řekla Matka představená z divadelní hry Jeptišky k výročí, které se z minulého festivalu dostaly do Poděbrad).

To jen tak na okraj. Přece když nepřijede uvařit oběd vyhlášený kuchař z ***** hotelu Hilton a místo něj uvaří Standa Opelík, nebudeme kvůli tomu o hladu.

(sam)

Kořínkové, ale i tento byl rozlousknut, i když o nominaci prvně jmenované rozhodly pouze tři hlasy.

Já osobně jsem měl možnost zhlédnout představení Báječná Anna poprvé a musím říct, že veselejší a vtipnější ráno jsem dlouho nezažil. Bavilo se také publikum, což je u divadelní hry snad to nejdůležitější, a herci byly několikrát odměněni potleskem na otevřené scéně.

(mm)

Elita národa v divadle

Ráno jsem vstávala šileně brzo. Těšila jsem se totiž na hru Báječná Anna, v podání DS Kroměříž, která měla začít už v 8:30. Herci v šatně byli trochu nervózní a chtěli co nejdříve na jeviště, protože jak je známo, tam z nás třeba rychle spadne. Na Annu byli pozvaní žáci z našeho kroměřížského gymnázia. Na hodinách jsem měla už 8:45 a studenti pořád nikde. Jak nezapomněl podotknout Roman M., elita národa opět neklamala. Nakonec se je podařilo sehnat a hra mohla úspěšně v 9:05 začít. Jako odškodnění dostali všichni ostatní diváci před začátkem panáka na účet pořadatelů. Jen jestli to nebyl taktický tah ředitele festivalu, protože dobře ví, že když se diváci dostanou do dobré nálady, budou případné chyby herců hodnotit mírněji.

(ab)

Za finanční podpory Zlínského kraje a Města Kroměříže	Generální sponzor: EKKL www.ekkl.cz	Sponzoři: Biopas, GEMCO, TRACHEA, ELKOV, MSK Kroměříž a.s., VAK, ZUBR, SFINX, DOMOV KROMĚŘÍŽ	Patroni představení: Zinear, ESOKOM, S.P.O., ENAP, JELSIK
---	--	--	---

DIVADELNÍ PLK připravili: Art direktor: Saša Michajlovič. Foto: Honza Lehár. O texty se postarali: Anet Baierová, Marci Kořínková a Mara Machalík. Tisk: DTPTISK Kroměříž. Produkce: DS Kroměříž. www.divadlok.cz

ROZHOVOR S BÁJEČNÝM RADKEM

Kdybys měl nějak charakterizovat představení Báječná Anna, co bys řekl?

(po dlouhém přemýšlení) Anna se dá charakterizovat dvěma slovy : „Organizovaný bordel.“

Je lepší hrát pro veřejnost, nebo pro školy?

Ono je to více méně stejný, možná mladí líp reagují na každou ptákovinu, takže jsou veselejší a živější. Lépe se dají rozesmát.

Míváš před představením trému?

Před klasickým představením mívám trému, ta se dostavuje půl hodinky před představením, ale když hrajeme pohádku, to je zajímavý, tak trému vůbec nemám.

A ostatní ze souboru?

Jéžiš to jsou strašní trémisti. Třeba Romča dneska. Protože nehrála od Kojetína a to je skoro dva měsíce.

A co je na trému nejlepší?

Jediný, jak se toho zbavit je vyjít na jeviště.

Prý vám vypadl i text...

No, mě prvnímu. Já jsem tam zdrbal úplně tu první scénu, mě to vypadlo teda hodně, takže jsem se do toho zamotal. Místo obchodního zástupce jsem řekl idiot, který měl být až potom a to mě natolik rozhodilo, že jsem se tam v tom potom topil, pletl, no a potom se to vezlo. Každý tam měl nějaký výpadek, ale já si myslím, že diváci to až tak moc nepoznali.

Hraješ radši v komediích, tragédiích a nebo v pohádkách?

Pohádka je velká zábava, tu mám rád, komedie mám radši než tragédie. Tragédii jsem hrál naposledy před 14 lety a nemám je moc rád. Protože jsou tragický, já mám raději, když se lidi smějou, líp reagují.

Přivedl by sis někdy domů milenku?

(smích) Nó, otázka na tělo. Přivedl. Jsem normální chlap, takže určitě. Já žiju sám, takže je to bez problému. A nemám služku, ta i ve hře pomohla od milenky. Pejsek by taky nebyl proti.

A nakonec... Postel nebo stůl?

(smích) Postel, jednoznačně postel. Radši spím. (smích) (ab)

Beseda v kruhu po představení Pan Hamilkar.

Jak Kočí ke slávě přišel

Jaký máš vztah se sestrou?

Tak, náš vztah bych označil za dobrý, samozřejmě v každém rodinném vztahu jsou určité trhliny, ale myslím, že se máme hodně rádi.

Hádáte se spolu často?

No, my si všechno nahráváme, potom to spolu analyzujeme a až na základě těch nahrávek nebo těch analýz právě posléze vyhodnocujeme, co je diskutabilní, co je vhodné dál řešit a co naopak ne.

A jak často se vídáte?

V dětství jsme se vídali dost, ale teď má sestra trochu jiné povinnosti, každý máme jiné zájmy. Někdo dělá do politiky a někdo do divadla. Takže se třeba dlouhou dobu nesejdeme, ale myslím, že to nevadí, protože ten vztah je natolik pěkný a vyvážený, že prostě to pokračuje dál.

Jaký máš názor na její kauzu ve VV?

Tak, ta kauza byla připravená dopředu určitě, já si myslím, že to je jenom špička ledovce, my jsme to teda doma dost rozebírali, je pravda, že ty věci, které se dostaly na povrch, tak nás trochu očerňují, ale já si myslím, že nakonec ta pravá pravda se nakonec ukáže, že se všechno vysvětlí a že jméno Kočí je hodno toho, aby se mu ve státě všichni kláněli, protože je to skutečně značka kvality.

A nechtěl bys třeba taky do politiky?

Já neříkám, že už v té politice nejsem, sice nejsem úplně vidět, ale to se nehodí zveřejňovat...

Neuvažujete třeba příští rok se sestrou pomoci s financováním festivalu?

Takhle, Kristýna teď jedná o nějaké další půjčce, nemůžu říct bohužel s kým, je to vlivný pán, má rád propisky. Uvidíme, snad se to podaří. Kdyby to vyšlo, tak na festival Ludmily Čápkové určitě budeme pamatovat a sestra určitě něco pošle. Slibuju.

No, myslím že o sestře a politice už stačilo. A jak se ti líbí na festivalu? Hraješ taky v něčem?

Tož... Festival dobré. Já sice hraju, ale tady na festivalu bohužel nebudu vidět, jsem tu vyloženě jako host. A doma hraju například v pohádce, jmenuje se Peklo v pekle.

A nakonec postel nebo stůl?

Postel určitě.

(ab)

Výlet s VIP hosty

Vzhledem k tomu, že máme na festivalu dva „VIP hosty“, pana režiséra Kracika z Prahy a pana starostu z Poděbrad, kterého všichni znají pod přezdívkou „Lála“, byla by škoda o nich něco nenapsat. Dokonce jsem měla tu čest, ještě spolu s Bohunkou Hýžovou, jet s nimi na výlet a poznávat krásy okolních vesnic. Tak jsme vyjeli z Kroměříže, směr Velké Těšany, podívat se na starý dřevěný mlýn. Pan starosta je sice dobrý řidič, občas se ale až příliš kochal, tak jsme měli strach, abychom nedopadli jako pan doktor z Vesničko má... Naší navigací se stala Bohunka, která jako jediná znala terén, a proto jsme doufali, že s ní nikdo z nás nemá nějaký spor. Už by nás totiž nikdy nikdo nenašel.

Po cestě se probíraly názvy vesnic, protože pan Kracik nemohl přijít na to, z čeho vznikl název vesnice Kotojedy. Rozebíral se Hulín, Kozojedy i Soběsuky, kde, jak konstatoval „Lála“, údajně chybí háček. Sem tam padl nějaký kompliment, dvojsmyslná narážka nebo vtipná poznámka.

Když jsme dojeli k mlýnu, pánové z velkých měst zřejmě nikdy nic podobného neviděli a nevěděli nic o mouce, mlýnských kamenech a jak to vůbec ve mlýně funguje. Tak jsme museli zavolat paní průvodkyni, aby jim vše vysvětlila. Například se dozvěděli, že když se někdy v noci vrátí domů a jsou úplně na šrot, tak jsou vlastně na krmení pro dobytek. Pan Kracik se pak nechal slyšet, že si myslel, že ten mlýn bude vypadat jako v románech sester Brontëových. Ocenily jsme aspoň, že pánové se se zájmem ptali na všechno, co chtěli vědět. Při cestě zpátky jsme jeli přes Kostelany a spoustu dalších vesnic. Byli informováni, kde by chtěla jednou Bohunka ležet (neobešlo se to pochopitelně bez poznámky, že může klidně hned).

Po příjezdu do Kroměříže se našim hostům nechtělo loučit se s námi, a tak nás pozvali na víno. To, že mi ještě není 18 rozpoutalo debatu o věkových hranicích, jestli vůbec k něčemu jsou. No, ať už to dopadlo jakkoli, trošičku vína mi nakonec nalili. A protože k vínu je nejlepší sýr, pan Kracik zavolał : „Luci!“ a přiběhl mladý číšník a ptal se jestli něco potřebujeme. A než vrchní číšník „Lucka“ donesl něco k jídlu, stojí za to ještě zmínit hlášku pana starosty směrem ke Kracikovi : „No my všichni víme, jak vybíráš do divadla herečky, ale zajímalo by mě, jak vybíráš herce.“ A možná jsem trošku blondýna, ale když v Báječné Anně zaznělo: „Jezdit vlakem jako Kracik,“, pochopila jsem to teprve, když mi on sám vysvětlil, že sem přijel vlakem a že je má rád. Jídlo mi chutnalo, protože už jsem ale padala hladý, tak to není názor stoprocentně objektivní. Ale pan starosta jedl s nadšením, dokonce takovým, že mu rajčata a salámy utíkaly přes celý talíř, skoro i na stůl. Na závěr jsme si všichni poděkovali a zhodnotili výlet jako „vyčerpávající“. Proto se pánové odebrali k odpolednímu spánku. Mně se chce sice taky spát, ale někdo tyhle zážitky prostě musel sepsat.

(ab)

Romantika na jevišti

„Láska, vášně, něžnost, ale také zášť, zklamání a nechuť ke komunikaci – to všechno jsou tváře manželského života. Záleží jen na nás, kterým směrem se vydáme.“

Seděli jsme s Markem na balkóně a sledovali divadelní představení souboru Amadis, Smíšené dvouhry. Hra se skládala z několika jednoaktovek, které pro mě ale tvořily ucelený příběh. Byla o tom, jak se vyvíjí manželství v průběhu let, jak se vyvíjí vztah a v podstatě i oba dva partneři. Mezi jednotlivými scénami byla vždy nějaká písnička, která dojímal a hezky se poslouchala a dostala mě do krásné romantické nálady (z toho má Marek určitě radost...). Normálně se sice o

techniku nestarám a jde mimo mě, ale nemohla jsem si nevšimnout, jak se zvukař vždycky perfektně trefil s hudbou a se zvukem, například otevření okýnka ve vlaku. FÍHA!!! No a vzhledem k tomu, že na jevišti byli celou dobu pouze dva lidé, ještě k tomu muž a žena, předpokládám, že dnešní nominace na nejlepší herecký výkon nás určitě velmi překvapí. A tedka půjdu rozsvítit svíčky, pustit hudbu, a kdyby nepršelo, tak se půjdeme dívat na hvězdičky... (ab)

Peníze versus cit

Po hodinách těšení se na další páteční představení byly mé tužby vyslyšeny a vystoupil divadelní spolek Svatopluk Benešov se hrou Pan Hamilkar. Jednalo se o psychologické drama s určitými prvky absurdity, které mělo diváku ukázat, že za peníze si nemůže koupit všechno, obzvláště ne city.

„Smutný hrdina“, jak je uvedeno v programu tohoto divadelního představení, si totiž chce za peníze vytvořit iluzi rodinného a přátelského kruhu, a tak zaplatí třem lidem, kteří mu mají dělat herce a navozovat tuto atmosféru. Já osobně bych řekl, že hlavní hrdina byl spíše zatrpklý a někdy až zlý, než smutný, ale mohli jsme u něj, stejně jako u ostatních rolí pozorovat jak se vyvíjí. Nakonec se vyvinul až tak, že spáchal sebevraždu. Podle mě totiž pochopil, když ho jeho nejbližší zklamali, že člověk si musí city druhých zasloužit svým jednáním a ne tím, že je bohatý. Ale tato divadelní hra je krásná tím, že si v ní každý člověk může najít své vysvětlení.

Na psychologii postav se ale dle mého názoru dalo zapracovat ještě mnohem více, protože tento divadelní text nabízí mnoho možností. I přesto jsem si jistý, že hra splnila svůj účel v tom, že obecnost přivedla k zamyšlení o roli peněz a citů v dnešní uspěchané době. A je velice dobře, že se takovéto hry stále hrají, protože dané téma se stává stále více aktuální.

(mm)